

Dosarul nr. 1ra-11/22
1-18175789-01-1ra-03012022

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

30 martie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Plămădeală Ghenadie, Țurcan Anatolie

Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul *Danciuc Ghenadie* în numele inculpatului Albu Vladimir xxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2021 și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 octombrie 2018, în cauza penală privind acuzarea lui

Albu Vladimir xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2), lit. b), f) Cod penal.

Termenii de examinare:

prima instanță: 02.08.2018 - 19.10.2018;
instanța de apel: 14.02.2020 - 22.09.2021;
instanța de recurs: 03.01.2021 - 30.03.2022.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar menționat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 octombrie 2018, *Albu Vladimir* a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal la **5** (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de **2** (doi) ani.

1.1. Prin aceeași sentință a fost condamnat și *Zota Eduard* în privința căruia hotărârea judecătorească nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că la 24.07.2018, aproximativ la ora 10:30, *Zota Eduard* împreună și prin înțelegere prealabilă cu *Albu Vladimir*, aflându-se pe teritoriul Pieței Centrale din str. Mitropolitul Varlaam 63, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, conștientizând ilegalitatea acțiunilor sale și dorind survenirea urmărilor, au sustras în mod deschis de la Secrieru Nicolai, geanta personală de culoare neagră, din piele în sumă de

400 lei, în care se afla, buletinul de identitate cu fișa de însoțire, două carduri bancare BC „Moldindcombank”, ochelari de vedere la preț de 130 lei, telefon mobil de culoare neagră, model „Samsung” în care se afla cartela SIM 060488242, la preț de 1500 lei, polița de asigurare, bani în sumă de 534 lei, abonament pentru circulația cu transport public. După care cu bunurile sustrase Albu Vladimir și Zota Eduard au părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i, astfel, părții vătămate Secrieru Nicolai, un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă totală de 2564 lei.

Astfel, acțiunile inculpatului *Albu Vladimir* au fost încadrate juridic în baza art. 187 alin.(2), lit. b), f) Cod penal, după semnele calificative – *”jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșita de mai multe persoane, cu cauzarea de daune materiale în proporții considerabile”*.

3. Sentința nominalizată a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procuror, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei și încasării cheltuielilor de judecată, rejudecarea cauzei, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Albu Vladimir să-i fie stabilită pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal o pedeapsă de 5 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis; cu dispunerea încasării de la inculpatul Albu Vladimir în contul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 1562,64 lei.

În motivarea cererii de apel, acuzarea a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului pentru infracțiunea comisă este prea blândă în raport cu gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, cu personalitatea inculpatului, care anterior a fost cercetat penal având antecedente penale și este învinuit în comiterea unei infracțiuni grave, săvârșită cu intenție și participație, pentru care legea penală prevede pedeapsa cu închisoare până la 7 ani, inclusiv, deși are un loc permanent de trai, preferă să ducă o viață de vagabondaj, anturaj care nu va favoriza încadrarea acestuia în societate.

La fel, partea acuzării a susținut că la stabilirea pedepsei, prima instanță a ignorat principiul individualizării pedepsei, nu a luat în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul celor comise, și neținând-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării inculpatului, greșit a aplicat în privința acestuia pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal.

Suplimentar, acuzarea de stat a menționat că în cadrul urmăririi penale de către organul de urmărire penală au fost suportate anumite cheltuieli judiciare, potrivit anexei la rechizitoriu, în sumă de 1562,64 lei.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, prima instanță urma a dispune încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului Albu Vladimir.

3.2. Avocatul Danciuc Ghenadie în numele inculpatului Albu Vladimir prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea totală a sentinței primei instanțe din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu dispunerea achitării inculpatului în baza art. 390 alin. (1) pct.

1), 2), 3) Cod de procedură penală.

În argumentarea apelului declarat, apărarea a invocat următoarele:

- sentința primei instanței este neîntemeiată, întrucât fapta de care este învinuit inculpatul Albu Vladimir nu întrunește elementele infracțiunii, iar toate probele administrate nu au primit o apreciere legală și la justa lor valoare, concluziile făcute de instanța de judecată sunt formale, premature ce nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză;

- inculpatul nu a recunoscut vina de comiterea infracțiunii incriminate;

- fapta incriminată inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, nu se circumscrie infracțiunii de jaf, deoarece lipsește *latura obiectivă* și *subiectivă* a infracțiunii, de aceea consideră că, în acțiunile inculpatului nu s-a constatat săvârșirea infracțiunii - jaf. Inculpatul Albu Vladimir a fost învinuit de complicitate cu Zota Eduard, însă atât în actul de învinuire, cât și prima instanță nu a indicat ce fel de complice este Albu Vladimir.

Din sentință rezultă că, instanța l-a recunoscut ca autor, la fel ca și pe Zota Eduard, însă prin acțiunile sale Albu Vladimir nu a contribuit la săvârșirea infracțiunii de către Zota Eduard. Din circumstanțele cauzei: Albu Vladimir mergea împreună cu Zota Eduard prin Piața Centrală, Zota Eduard a smuls geanta de la partea vătămată și a fugit. Albu Vladimir din frică (cel mai probabil) a fugit după el.

Astfel, infracțiunea a fost comisă de Zota Eduard care a realizat latura obiectivă a infracțiunii care constă în acțiuni de sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane. Din punct de vedere a laturii obiective a infracțiunii, infracțiunea de jaf a fost realizată și s-a consumat la momentul când Zota Eduard a deposedat partea vătămată de geantă și toate obiectele din ea. Prima instanță eronat a constatat că dacă Albu Vladimir și Zotea Eduard au mâncat împreună din banii sustrași de Zota Eduard, înseamnă că sunt complici;

- prima instanță a reținut în calitate de probă ce ar dovedi vinovăția inculpatului Albu Vladimir de comiterea infracțiunii incriminate, înregistrarea video de la Piața Centrală și declarațiile părții vătămate, însă prima probă este doar o înregistrare video care constată toate cele spuse mai sus, unde se vede că Albu Vladimir nu i-a făcut nimic părții vătămate, doar că a fugit după Zota Eduard;

- referitor la declarațiile părții vătămate, fiind întrebat în ședința de judecată de ce consideră că a fost jefuit de două persoane, acesta a comunicat că consideră așa deoarece inculpații fugeau împreună;

- prima instanță, deși a verificat și cercetat un cumul mare de probe, a ignorat probele esențiale, neefectuând analiza și aprecierea fiecărei probe din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar a tuturor probelor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, așa cum prevede art. 101 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2021 au fost respinse, ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reiterat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod

procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării, și anume, declarațiile părții vătămate, Secrieru Nicolai, declarațiile martorului Odobescu Alexandru, procesul verbal de examinare a obiectelor din 25.07.2018, just adoptând o sentință de condamnare în privința inculpatului Albu Vladimir în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, după semnele calificative, jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșite de mai multe persoane, cu cauzarea de daune materiale în proporții considerabile.

La fel, instanța de apel a susținut că nu poate reține, ca fiind plauzibile, argumentele avocatului Danciuc Ghenadie referitor la achitarea inculpatului Albu Vladimir, din motiv că probele cercetate nu indică că ultimul a comis fapta incriminată, iar din materialele cauzei este evident că el nu a luat geanta părții vătămate, aceasta fiind sustrasă de către Zota Eduard, or această poziție a fost apreciată drept o versiune de apărare care contravine materialelor dosarului, iar nerecunoașterea vinei de către inculpatul Albu Vladimir, instanța de apel o apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina, garantat de art.66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. art. 7, 16, 61, 75 - 77 Cod penal, întemeiat a ajuns la concluzia de a aplica în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei stabilite și dându-i posibilitatea de a se manifesta în societate în stricta exercitare a Legii.

Cu referire la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată pentru instrumentarea cauzei penale cum ar fi, salariul procurorului, inclusiv contribuțiile și primele de asigurare, salariul consultantului procurorului, salariul șoferului, cheltuieli consumabile și cheltuieli de deplasare, instanța de apel a considerat că aceasta just și întemeiat a fost respinsă de către prima instanță, or, aceste cheltuieli nu se regăsesc în cheltuielile judiciare prevăzute la art.227 Cod de procedură penală

5. Legalitatea și temeinicia hotărârilor instanțelor de fond este atacată cu recurs ordinar de către avocatul *Danciuc Ghenadie* în numele inculpatului Albu Vladimir, prin care, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1), pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din lipsa componentei de infracțiuni în acțiunile inculpatului.

5.1. În susținerea recursului ordinar, recurentul invocă argumente similare celor din cererea de apel, descrise la pct. 2.1. al prezentei decizii.

Suplimentar recurentul menționează că:

- instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală, a ignorat să motiveze dacă probele corect au fost apreciate de instanța de fond, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală;

- actul de învinuire nu este concret și nu este clar în ce anume se învinuiește inculpatul, fapt ce contravine art. 6, paragraful 3 lit. a) CEDO;

- totalitatea probelor administrate la materialele cauzei confirmă că, în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunii incriminate, deoarece lipsește latura obiectivă a infracțiunii, și anume fapta prejudiciabilă, or inculpatul Albu Vladimir nu a întreprins careva acțiuni concrete de sustragere a bunurilor părții vătămate, precum, eronat, este indicat în actul de învinuire;

- decizia instanței de apel nu este motivată.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În acest sens, a argumentat că instanța de apel, judecând cauza, și-a motivat corect soluția, bazându-se pe cumulum de probe administrate la cauza penală, ceea ce denotă faptul că instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei penale, și, corespunzător, corect a stabilit vinovăția și încadrarea acțiunilor inculpatului Albu Vladimir în baza art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal.

Suplimentar, notează că recurentul își motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probator, nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârilor instanțelor de fond art. 427 alin. (1), pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea

recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.414 alin.(1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Prevederile art.414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, *că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, *decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

Prin urmare, Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurentului prin care susține că instanța de apel nu a motivat detaliat fiecare argument susținut de apărare în cererea de apel.

Verificând decizia recurată în raport cu argumentele invocate în cererea de apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apelantul a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Mai mult ca atât, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Subsecvent, reieșind din esența criticilor invocate de către apărare, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Albu Vladimir în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal.

Sub acest aspect instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în

cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpaților conform infracțiunilor incriminate.

Colegiul penal menționează că aprecierea probelor de către instanțele de fond poate să fie recunoscută ca o eroare gravă de fapt și reținută de instanța de recurs, doar în cazul unor expuneri denaturate - ce nu corespund conținutului factual a probelor, sau neluarea în considerare a acestora.

Astfel, Colegiul penal apreciază critic argumentele recurentului, deoarece acestea nu confirmă că soluția emisă de instanța de apel ar contravine aprecierilor expuse în motivarea acesteia.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe.

Contrar argumentelor apărării prin care se invocă faptul, că instanțele de fond și-au fundamentat soluția în baza declarațiilor părții vătămate Secrieru Nicolai, ignorându-le pe cele invocate de către partea apărării, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului Albu Vladimir, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului.

Subsidiar, apărarea consideră că instanța de apel a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe privind condamnarea inculpatului Albu Vladimir în baza art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal la pedeapsă cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Totodată, Colegiul penal reține că, în speță, nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie cert stabilită. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Colegiul penal constată, că recurentul nu a motivat recursul sub acest aspect de drept invocat, limitându-se la critici privind aprecierea probelor, însă în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost comisă.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1), pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la temeiul de casare prevăzut la art.427 alin.(1) pct.8) Cod

de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, Colegiul penal amintește, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, *se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.*

Astfel, temeiul pentru recursul „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”, include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Reieșind din materialele cauzei se atestă că, prima instanță la recunoscut vinovat pe Albu Vladimir de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal, după semnele calificative – *”jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșite de mai multe persoane, cu cauzarea de daune materiale în proporții considerabile”*, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect a stabilit situația de fapt și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art.187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Albu Vladimir.

Astfel, corect concluzionând că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii încriminate, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în decizia instanței de apel (f.d.105-120, Vol. II), soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „*lipsit de șanse de succes*” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe*

Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999).

Cât privesc alegațiile recurentului, precum că Actul de învinuire nu este concret și nu este clar în ce anume se învinuiește inculpatul, fapt ce contravine art. 6, paragraful 3 lit. a) CEDO, Colegiul penal subliniază că potrivit formulării textuale a învinuirii, precum și a faptei care a fost reținută de instanțele de fond, ca fiind dovedită, în coroborare cu probele administrate, învinuirea înaintată inculpatului este clară, iar fapta reținută corespunde materialelor din dosar.

Prin urmare, instanța de recurs specifică că, în conformitate cu prevederilor art. 281 alin. (2) și art. 296 Cod de procedură penală, partea acuzării, în speța discutată, a adus învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume că probele administrate demonstrează vinovăția inculpatului Albu Vladimir de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), f) Cod penal. De altfel, în cadrul ședințelor de judecată a instanțelor de fond, procurorul a adus probe ce ar confirma prezența elementelor caracteristice infracțiunii încriminate.

În această ordine de idei, Colegiul penal reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art. 6 § 3 CEDO exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite dreptului de a fi informat despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, în vederea organizării unei apărări eficiente și rezultative pe cât este de posibil în circumstanțele cauzei și asupra faptei pentru care o persoană este acuzată. Or, rechizitoriul joacă un rol determinant în urmărirea penală, iar importanța acestuia se poate prezenta sub două perspective: pe de o parte, acesta include detaliat fapta care urmează a se examina în instanța de judecată, pe de altă parte - persoana care urmează să răspundă pentru această faptă. După care se relevă că, prin rechizitoriu persoana trimisă în judecată este oficial înștiințată, în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se incriminează.

În deplin acord cu cele enunțate supra, Colegiul penal reiterează că rechizitoriul, în sensul art. 297 Cod de procedură penală, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, așa după cum s-a stabilit în prezenta speță.

Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu, așa după cum stipulează dispoziția art. 325 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, reieșind din analiza textuală a rechizitoriului, Colegiul penal constată că aceste exigențe legale au fost întocmai respectate, iar învinuirea înaintată inculpatului Albu Vladimir este una certă, fiind formulată cu maximă precizie și claritate. Mai mult ca atât, conform procesului verbal al

ședinței de judecată din 28 septembrie 2018 (f.d.7, vol. II) se constată că, în ședința de judecată fiind dat citirii rechizitoriului, inculpatul a confirmat că învinuirea îi este clară.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal conchide că, în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art.427 alin.(1), pct.8) Cod de procedură penală.

În acest context, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8.În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2), pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul *Danciuc Ghenadie* în numele inculpatului Albu Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2021, în cauza penală privind acuzarea lui **Albu Vladimir xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 13 mai 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Plămădeală Ghenadie

Țurcan Anatolie